

د پاکستان آئین سازہ اسمبلی کبھی

د باچا خان

تقریر ونہ

PDFBOOKSFREE.PK

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

معزز قارئین توجہ فرمائیں!

پاکستان ورچوئل لائبریری پر موجود تمام کتابیں
قارئین کے مطالعے اور دعوتی و اصلاحی مقاصد کے
لئے اپلوڈ کی جاتی ہیں۔

تنبیہ

کسی بھی کتاب کو تجارتی یا مادی نفع کے حصول کی خاطر
استعمال کرنے کی سخت ممانعت ہے، اور ان کتب کو
تجارتی یا دیگر مادی مقاصد کے لیے استعمال کرنا اخلاقی
، قانونی و شرعی جرم ہے۔

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

دَ پاکستان آئین سازہ اسمبلی کبھی

دَ باچا خانؒ

تقریر ونہ

ٲول حقونہ د باچا خان ريسرچ سنٲر په حق کٲبې محفوظ دي.

د کتاب نوم : د باچا خان تقريرونه

د چاپ شمېر : 1000

د چاپ کال : 2010ء

قيمت : 50 روپۍ

باچا خان ريسرچ سنٲر، باچا خان مرکز پېښور

پيش لفظ

زمونڙو د هادي او رهبر باچا خان په حواله اشرافيه طبقې او د هغې پاللو د ابلاغ ذريعو چې د پاکستان د شروع نه كوم نفرت راپيدا كونه مهم شروع كړه وه، د هغې يوه نتيجه دا راووته چې د نوي نسل او خصوصاً د پاکستان د نورو برخو سره تعلق لرونكو خلقو په ذهنونو كښې دا خبره پخه شوه چې خدائي خدمتگار تحريك، باچا خان * او د هغه ملگري پاکستان د خپل سياسي جدوجهد د ناکامۍ سبب گڼي او له دې وجې نه صرف دا ملك ماتول بلکې په ملك كښې دننه اناركي پيدا كول غواړي. په دې كښې هېڅ شك نشته چې باچا خان * او د هغوي ملگري د هند د تقسيم مخالف وو خو د هغوي دا جدوجهد د اخلاص، قربانيو او د بنو نيتونو د لارواله مثالونو نه عبارت دى. هغوي دا جدوجهد د خط و کتابت او سټينوگرافر په مرسته نه وه كړه بلکې د دې سيمې د پېرنگي د غلامۍ نه د خلاصولو دپاره ئې هغه قرباني وركړې وې چې مثال نه لري. نور زياتې ورسره دا وشه چې د قيام پاکستان نه پس د دوي د زور سياسي جدوجهد په نتيجه كښې رياست د دوي د قبلولو نه په عملي توگه انكار وكړو حالته كې باچا خان * د مجلس آئين ساز غړى وه، كوم چې د پاکستان د جوړېدو نه پس د ملكي نظم او نسق په حواله د قانون جوړولو اختيار مند وه او صرف دا نه بلکې دوي او د دوي ملگري د بدترين رياستي جبر بنسكار هم شو. تر اوږدې مودې په جېلونو كښې وساتلې شو. دوي او د دوي ملگريو سره هغه سلوك وكړه شو كوم چې به د جاهليت په زمانه كښې مفتوحه خلقو سره كولې شه. رياستي منابعې د دې خبرې د خوړولو دپاره مختص كړې شوې چې د مسلم

ليگ نه سپوا ټولې سياسي ډلې غېر رياستي سوچ لري او باچا خان د دوي سرخېل دے. د دې ملک د اکابرينو په دې سوچ بنده حېرانېږي چې هغوي په شعوري توگه هر يو سياسي مخالف له په مسلم ليگ کښې د شاملېدو بلنه ورکوله او د يو جماعتي نظام بنياد ايښودل ئې غوښتل او دا خبره بېخي هېره کړې شوې وه چې د جمهوريت بنائست د اختلاف له وجې ځلا مومي. شايد چې د دې ملک د اکابرينو خيال وه چې د ملک خدمت صرف په دې شکل کښې کېدے شي چې ټول خلق صرف او صرف په مسلم ليگ کښې شامل شي او د اختلاف هېڅ گنجائش پاتې نه شي نو په منظمه توگه مسلم ليگ سره د نظرياتو تړون نه لرونکيو مشرانو خلاف يو مهم وچلولې شے، بعضې غداران وگرځولې شي او بعضې کافران او د حکومتې پاليسو مخالفت غېر اسلامي کار وگرځېدو.

دا کتابگوټې په دې حواله د پاکستان په شروع کښې په دستور سازه اسمبلۍ کښې د کېدونکيو بحثونو تفصيل لري، دا يو څو صفحې او د دې متن دا ثابتولو له کافي دي چې د يو نوي مملکت بانيانو د رياست امورو چلولو دپاره څه لاره خوښه کړې وه. کله چې د کانگرس د آئين سازې اسمبلۍ يو غړي دهرندرا ناتھ دته صاحب د اېف سي آر د تور قانون د لاندې د باچا خان د گرفتارۍ خلاف د التواء يو تحريک پېش کول غوښتل نو هغه په دې پوه کړے شے چې د حکومت مخالفين که هغه د ايوان غړے ولې نه وي، هغوي سره د شوي زياتي خبره به نه شي اورېدلې. حالانکې د التواء په دې تحريک کښې يو څو خبرې داسې وې چې د مخکښې نه فېصله شوې وې. ورومېر خود هغوي گرفتاري د ۱۹۰۱ء د يو داسې قانون لاندې شوې وه چې د هغې عملداري د گورنمنټ آف انډيا اېکټ ۱۹۳۵ء نه پس د بندوبستي علاقه نه د آئين له رويه ختمه شوې وه او په دې کښې هېڅ

شک نه وه چې د لپن د بن د تنازعاتو نه سپوا داسې هېڅ يو صورت نه وه چې د بندوبستي علاقې يو عام وگره دي د اېف سي آر لاندې گرفتار كړه شي لايبا د پارليمان غړي. دا تحريك صدر مجلس مولوي تمير الدين خان د ضروري بحث نه پس په دې بنياد مسترد كړو چې د دې معاملي تعلق د مركزي حكومت سره نه دے، دا يوه صوبائي معامله ده خو د يو قابل وكييل په حيثيت مولوي تمير الدين خان په دې خبره د غور تكليف كول هډو محسوس نه كړل چې د باچا خان د گرفتاري د شمال مغربي سرحدې صوبې (سابقه) د داخلي معاملي د گرځولو سوال خو هم هغه وخت پيدا كېدے شو كله چې د اېف سي آر د قانون لاندې اختيار صوبائي حكومت سره وي. هر څو كه د هغه وخت وزير اعظم او وزير داخله دواړه دا خبره كوي چې په دې قانون عملد رآمد د صوبائي حكومت اختيار دے خو دا خبره د هغوي په وينا قانون خوننه شي جوړېدې. د اېف سي آر قانون د صوبائي حكومت په دائره اختيار كښې كېدو دپاره هېڅ حواله نه دي وركړې شوې او د ټولو نه لويه خبره دا چې كال مخكښې يعني په ۱۲ اگست ۱۹۴۷ء هم دې مجلس آئين ساز يوه كمېټې د ملك د اوسېدونكو خلقو چې اقليتونو هم پكښې وو، د بنيادي حقونو په نوم جوړه كړې وه، هغې ته وئيلي شوي وو چې د بنيادي حقونو په حواله دي د آئين سازي اسمبلۍ رهنمائي كوي. د دې كمېټې د ټولو غړو تعلق د مجلس آئين ساز سره وه خو هېچا هم د جناب دهرندراناه دته صاحب له اړخه په پېش كړې شوې دي نكته هېڅ غور ونه كړولو چې د باچا خان د گرفتاري معامله په هېڅ يو عدالت كښې زېر غور نه ده يا په نورو لفظونو كښې هغوي په حبس بېجا كښې ساتلي شوي دي خو د بنيادي حقونو د آئيني كمېټې، صدر مجلس، وزير اعظم او وزير داخله او د رياست د ټولو اكابرينو په نزد د دې خبرې هېڅ اهميت نه وه. دهرندراناه دته صاحب

په ډېر شديد انداز كښې چې كله دا تپوس كوي چې «كه دا تحريك دلته د بحث دپاره منظور نه كړې شته نو زه به اخر چرته خم». نو هم په دومره شدت سره دا احساس د اذيت شكل اختياروي چې عدالتونه په دې معامله غور نه كوي. حكومت خو خپله مدعي دے او د آئين سازي ادارې افسر يعني صدر مجلس په دې كښې هېڅ دلچسپي نه اخلي نو ظاهره ده چې اصول او ضابطې، قوانين او قاعدې به خپل وجود بائلې. د جناب دهرندراناته دته صاحب په دې يوه فقره كښې يو لفظ (دلته) او (چرته) په خصوصيت سره بيا بيا فكر ته بلنه وركوي.

د پاکستان د شروع نه د بنيادي امورو په حواله داسې غلطۍ او کوتاهۍ شته چې تراوسه د جناب دهرندراناته دته صاحب د سوال جواب نه لري او د دې (چرته) درك معلومولو پسې ټول پاکستان لگيا دے گرځي چې چرته به انصاف په لاس راځي. ستم ظريفي دا ده چې مولوي تميز الدين خان چې كله د آئين سازي اسمبلي د تحليل خلاف عدالت ته ورسېدو نو هغه سره هم هغه سلوك وشه كوم چې دوي په آئين سازه اسمبلي كښې دهرندراناته دته صاحب سره كړې وه او هغوي سره څه وشو، ثابت نظام او تل د جمهوريت سره هم وشو تر دې چې دې فيصلې د اوسني عشرې په شروع كښې جمهوريت او پارليمان ته د دغې (چرته) د بې دركه كېدو خبر په دولسم اكتوبر د فوځي اقدام د باجوازه كېدو په شكل كښې واورولو.

جناب دهرندراناته دته صاحب يو معروف او قابل قانون دان او سياستدان وه. د هغه تعلق د كانگرس سره وه او د پېرنگي خلاف جدوجهد كښې د قېدوبند تكليفونو برداشت كولو يو پوره تاريخ ئې لرلو. بنگالي ژبې ته د پاکستان د سرڪاري ژبې حيثيت وركولو وړومبۍ مطالبه دوي كړې وه. په ۱۹۷۱ء كښې د يو فوځي اېرېشن په دوران كښې ونيوے شته او د تفتيش د ځائے نه ئې مړے واپس راغے.

دغه وخت د دة عمر پينځه اتيا كاله وه. د بنگله دېش خلق د دة ته د دې قرباني له وجې شهيد وائي.

په يوه بله مباحثه كښې باچا خان د خپل تېر سياست وضاحت او د مستقبل د حكمت عملي اظهار كوي. راتلونكو پانو كښې به دا خبره هم مخې له راشي چې باچا خان چې د كومو خبرو اظهار كړې وه نو هغې د مستقبل بيني د پراسرار علم سره تعلق نه لرلو بلكې د هغې لويې هستي وژن وه. كله چې هغوي د پاكستان په مجلس آئين ساز كښې د دې خبرې اظهار كوي چې په دې ملك كښې كړيشن دے، په نظام كښې هېڅ بدلون نه دے راغلے، وفاقي اكاډمي سره د مركز سلوك د مېرې مور په شان دے او يا دا چې زمونږ حكومتونو له پكار دي چې د خپل خادر سره پښې غزوي يا د دې په نتيجه كښې د ملك د كمزوري كېدو خبره كوي او د عدم استحكام ويره ښكاره كوي نو آيا دا خبرې نن غېر متعلق دي؟ نن دا خبرې ټول كوي او زياته خوندوره خبره خو دا ده چې ټول مسلم ليگيان هم په دې خبرو شخوند وهي. خو مجموعي رويه هم هغه ده كومه چې د غضنفر علي خان وه. كله چې باچا خان په دغې آئين سازي اسمبلي كښې ووي چې وزير اعظم (نوابزاده لياقت علي خان) پېښور ته راغے نو زمونږ مسلم ليگيانو وروڼو دوي ته هغه خبره وكړه (د نظر انداز كېدو) كومه چې مونږ كوو خو وزير اعظم صاحب ووي چې هغه د خېبر نه واخله تر چټاگانگ پورې ټول مسلمانان يو كول غواړي. په دې څوك اعتراض كولے شي؟ خو زمونږ سوال دا دے چې يو طرف ته خو تاسو د خېبر نه تر چټاگانگ پورې مسلمانانو يو كولو خبره كوي نو بل اړخ ته تاسو ته په دې ولې اعتراض دے چې پېرنگي كوم پښتانه ټوكړي ټوكړي كړي وو، هغوي متحد كړے شي، دا څنگه د اسلام خلاف ده؟ نو د مهاجرينو او اباد كاري وزير غضنفر علي خان فتوي ور كړه چې دا

د اسلام خلاف دي. دا ټولې خبرې به لوستونکي په دې کتابگوټي کښي ولولي.

پاکستان کښي د اشرفيه طبقې نمائنده د قلم خاوندان او د مطالعه پاکستان لوستونکي د باچا خان په دې عظيم الشان سياسي، جمهوري او آئيني تدبير تنقيد کوي خو لږ دا وگورئ چې هغه خلق چې په دې ملک کښي د ازادۍ سرکاري مشران جوړ شوي دي او ټول سرکاري عزتونه، مقبوليتونه او مراعات ورته حاصل دي، په دې نکته باچا خان پوه کړي وو چې د آئين او قانون ژبه د استعمار نه بلکې د ازادې جمهوريې پکار وي چرته چې عوام رعایا نه بلکې د ملک ازاد او د احترام قابل اوسېدونکي گڼلې شي. د خپل دې بصيرت اظهار هغوي په دې لفظونو کړي دي. «کومه خبره چې ماله ډېر تکليف زا کوي هغه دا ده چې سرکاري اعلاميې په هغه ژبه او هغه لهجه کښي جاري کولې شي چې برطانوي راج شروع کړې وه.»

په دې مباحثو کښي باچا خان د هغورهنما اصولو ذکر کړي دي چې هغه په موجوده صورت حال کښي هم او په تېرو شوو درې شپېتو کالو کښي عېن متعلق دي او د هغوي د سياسي دانش او تدبير اظهار ترې کېږي. مثلاً سپر کال يعني په ۲۰۱۰ء کښي د سېلاب تباھيو خصوصاً پښتونخوا او په عمومي ډول پوره ملک ته نقصان رسولې دي، په کومه زمانه کښي چې باچا خان د دغې مرکزي آئين سازي اسمبلي ممبر و نو د ملک په مشرقي برخه کښي يعني په ننني بنگله دېش کښي يو تباھ کوونکې سېلاب راغلې وه. باچا خان په دغې حواله وئيلي وو چې د اقداماتو کولو صورت دې عملي وي او مونږ له پکار دي چې خپل خرچونه راکم کړو او د دې آفت مقابله وکړو. دوي په دې خبره زور ورکړي وه چې که پاکستان يو غريب ملک دې نو دې به د يو غريب ملک په شان چلول پکار وي او چې کله وخت راشي او

پاکستان مالدار شي نو د دي د چلولو انداز به هم بيا هغه شان کرے شي. دا د حکمت نه ډکه خبره د شروع ورځې نه نظر انداز کرې شوې وه. دا تقریرونه د پاکستان د مجلس آئين ساز د ریکارډ نه حاصل کرې شوي دي او دا کار زموږ د قومي اسمبلی د غړي محترمه بشري گوهر د مرستي نه بغير ممکن نه وه. په بنيادي توگه دا تقریرونه په انگرېزي کښې وو چې اُردو ترجمه ئې د رُناياب صاحبزاده او پښتو ترجمه ئې مشتاق مجروح يوسفزي په ډېره مينه او محنت کرې ده. د باچا خان ريسرچ سنټر چئیر مېن جناب پروفېسر ډاکټر فضل الرحيم مروت هم دا حق لري چې د هغه شکريه ادا کرے شي.

اوس حالات ډېر بدل شوي دي. د جمهوريت او حزب اختلاف په حواله پاکستان کښې ډېرې خبرې واضحه شوې دي، اوس حزب اختلاف غداران يا کافران نه شي گڼلې بلکې د حزب اختلاف د اواز احترام د جمهوريت د روح گڼلو رواج شروع شوی دے. شايد د دي يوه وجه دا هم وي چې پاکستان د هغې مرحلې نه تېر شوی دے او تېرېرې چې مسلم ليگ هم د حزب اختلاف پارتې جوړه شوې ده خو د دي بحثونو اهميت ختمېدے نه شي. دا د يوې استغاثې او ثبوت حېثيت لري او د دي دا حېثيت به چرې هم ختم نه شي.

خلان مومند
جائنت ډاټرېکټر
باچا خان ريسرچ سنټر
باچا خان مرکز پېښور

دَ پاكستان دَ دستور سازي اسمبلي

تقرير ونه

دَ زيارت ورځ شپاڻسم دسمبر 1948ء

دَ خان عبدالغفار خان په گرفتاري دَ تحريک
التواء په تجويز بحث

جناب دهرندراناه دته (مشرقي بنگال): جناب صدر، زه دَ التواء دَ
يو تحريک پيش کولو اجازت غواړم.

صدر مجلس: که تاسو ته داسې څه اجازت پکار وي نو ورومبه دَ دې
تحريک دَ باجوازه کېدو په سوال غور پکار دے. تاسو دې تحريک
باندي دَ بحث کولو باره کښې څه وئيل غواړئ؟

جناب دهرندراناه دته: ورومبه سوال ستاسو دَ اجازت دے.

صدر مجلس: دته صاحب! تاسو دَ بنگال دَ مجلس قانون ساز غړي
يئ او په دې لړ کښې دَ هغې مجلس قواعد او ضوابط دَ دې مجلس
دَ قواعدو او ضوابطو نه مختلف دي له دې وجې تاسو ته څه غلط
فهمي کېږي. په دې مجلس کښې دَ تحريک دَ باجوازه کېدو او دَ
هغې دپاره دَ صدر دَ اجازت اخستو سوال يو بل سره تړلي دي او هم
دَ جواز جوړېدو په صورت زه اجازت درکولم شم.

جناب دھرندراناتھ دتھ : جناب صدر! تر کومې چې د دې تحریک د باجوازه کېدو سوال دے نو په دې لړ کېنې زه په متعلقه ضابطو کېنې د ضابطه نمبر ۱۱ او ۱۲ حواله ورکول غواړم:

جناب سردار بھادر خان (صوبه سرحد مسلم): (نکتہ اعتراض) جناب صدر! زه معزز غړي ته دا تجویز وړاندې کوم چې هغه دې د تحریک التواء سره د متعلقه قواعدو تفصیل ته د تللو نه وړاندې د تحریک متن ایوان ته واوروي چې عزتمندو غړو ته معلومه شي چې دا تحریک د څه باره کېنې دے.

صدر مجلس: وړومبے خو چې ماته اطمینان وشي چې دا تحریک باجوازه دے او که نه؟

خان سردار بھادر خان: جناب صدر! زه ډېر په احترام دا وئیل غواړم چې د ایوان غړي به وړومبے د بحث موضوع نه خبرېدو له ترجیح ورکوي.

جناب عبدالحمید (مشرقي بنگال): زما مؤدبانہ تجویز دا دے چې د تحریک پېش کولو دپاره ستاسو د اجازت سوال د دې ایوان نه بهر هوارېدل پکار دي او ستاسو د اجازت نه پس په ایوان کېنې په دې بحث کېدے شي چې ایا تحریک پېش کونکي غړي ته د تحریک وړاندې کولو مهلت ورکړے شي که نه؟ جناب صدر! دا وخت صورت حال لږ کر کېچن دے ځکه چې ستاسو د اجازت په سوال بحث کېږي خو مونږ سره د تحریک نقل موجود نه دے. له دې وجې زما تجویز دا دے چې د تحریک پېش کولو دپاره ستاسو د اجازت سوال د ایوان د کارروايی شروع کېدو نه مخکېنې اخستل پکار وو.

صدر مجلس: په دې خبره به غور کولے شي. د تحریک باره کېنې زما خپل هم څه خیالات شته. بیا هم که معزز ممبران څه وئیل غواړي نو

زہ ئی پہ خوشحالی اور بدو ته تیار یم. دته صاحب دا کوشش کوی
چی هغه ولی دا تحریک باجوازہ گھنی او زما خیال دا دے چی د
بحث دوران کنبی به دا واضحه شی چی دا تحریک پہ اصل کنبی
خه شے دے او دغسی به ٲول غری هم ٲوه شی چی د خه باره کنبی
دے؟

جناب دھرندراناتھ دته: جناب صدر! د دی تحریک غرض دا دے
چی د ایوان کارروایی دی د خه وخت دٲاره بندہ کرٲی شی او ٲه یوه
داسی معاملہ دی بحث وکرے شی چی د سمدستی او عوامی
اہمیت حاملہ ده. دا معاملہ پہ اصل کنبی د دی ایوان د یو معزز
غری خان عبدالغفار خان د گرفتاری او قید ده. جناب صدر! تاسو
ته خوٲته ده چی خان عبدالغفار خان....

صدر مجلس: ٲه کومہ نکتہ چی زہ اطمینان حاصلول غوارم، هغه دا
ده چی دی معاملی سره اخر د مرکزی حکومت تعلق خه دے؟

جناب دھرندراناتھ دته: تعلق دا دے چی یو خو خان عبدالغفار
خان د دی ایوان ممبر دے. دوٲم دا چی دی د 1901ء د فرٹیئر
کرائمز رٲگولٲشنز لاندی گرفتار کرے شومے دے کوم چی د
1901ء د سنٲرل رٲگولٲشن درٲم نمبر وه. نو هر کله چی هغه د دی
ایوان یو غری دے او د فرٹیئر رٲگولٲشنز لاندی گرفتار شومے
دے، له دی وجی عملاً د هغوی د گرفتاری، ذمہ وار مرکزی
حکومت دے. دا خو بیخی ناممکنہ ده چی د دی ایوان یو ممبر د
مرکزی حکومت د مرضی او علم نہ بغیر گرفتار کرے شی. جناب
صدر! تاسو ته بنه ٲته ده چی د دنیا یو ملک داسی دے چی د هغه
خائے دستور د پارلیمان د یو ممبر د گرفتاری نہ منع کوی. زما
اشارہ جناب صدر فرانسیسی دستور ته ده. آیا د فرانسیسی

پارليمان يو غرمے دَ فرانسيسي پارليمان دَ اجازت او علم نہ بغیر گرفتار ہدے شي؟ خان عبدالغفار خان چونکي دَ دي ايوان يو ممبر دے....

جناب عبدالحميد: جناب! زه يوه دَ اعتراض نکتہ پورته کوم. مونږ دلته بحث په دي کوو چي ايا معزز ممبر ته دَ ايوان دَ کارروايي ودرولو او دَ خپل تحريک وړاندي کولو دپاره ستاسو اجازت حاصل دے يا نه؟ خو معزز ممبر دَ خپل تحريک جزويات پيش کوي. تر کومې چي دَ دي دستور ساز مجلس دَ غړو دَ استحقاق تعلق دے نو که دا معامله په باقاعده توگه اوچته کرې شي نو مونږ به په خوشحالي په دي بحث وکړو.

صدر مجلس: زما خيال دے چي دته صاحب صحيح خبره کوي.

جناب دهرندراناناه دتہ: دَ التواء دَ تحريک دَ وړاندي کولو چي کومې ضابطې دي په هغې کښي په دي لږ کښي صرف دَ دوو شرطونو ذکر دے. ضابطه نمبر ۱۲ مطابق:

«دَ عوامي اهميت او سمدستي نوعيت لرونکيو معاملو باندې دَ التواء دَ تحريک پيش کولو دپاره دا دوه شرطونه دي:

(۱) دَ ايوان په يو اجلاس کښي دَ يو قسم او يو نوعيت

دوه تحريکونه به نه شي پيش کولے.

(۲) يو تحريک کښي به دَ يو نه په زياتو معاملو بحث

نه شي کولے. يو تحريک به دَ حالیه نوعيت دَ يوې

واقعي پورې محدود وي.

جناب صدر! دا واقعه اوسنی ده ځکه چي دَ جون په مياشت کښي دَ دي پښي نه پس دا دَ دي ايوان وړومبے اجلاس دے. دا وجه ده چي

دي باره کښې د التواء د تحريک پېش کولو دپاره اجازت غوښته شي.

جناب صدر! د ضابطه نمبر ۱۲ شق نمبر درېم مخکښې وائي چې:
(۳) تحريک کښې به داسې څه موضوع د بحث لاندې نه شي راوستې په کومه چې د ايوان په يو اجلاس کښې مخکښې بحث شوم وي.

د دي نه علاوه د شق نمبر ۴ مطابق:

(۴) که يوه معامله د ورومبې نه د غور قابله گرځولې شوې وي نو هغه د تحريک موضوع نه شي گرځېدې. که يوه معامله په دي بنياد د قابل بحث گرځېدو جواز بائلي نو صدر مجلس اختيار لري چې هغه دغه معامله ايوان ته د وړاندې کولو دپاره د يو معقول ميعاد تعين وکړي.

نو جناب صدر! دا هغه خبرې دي کومو سره چې د التواء د تحريک پېش کول مشروط کړي شوي دي. د دي نه پس د شق نمبر ۵ مطابق د تحريکونو د موضوعاتو په لړ کښې مونږ ضابطه نمبر ۲۳ ته رجوع کولې شو، چرته چې د قرارداد په ذريعه کېدونکو بحثونو د موضوعاتو متعلق شرطونه بيان کړي شوي دي. د ذکر شوې ضابطې مطابق:

(۱) قرارداد به د ايوان د غړو د واضح اظهار په صورت

کښې وي.

(۲) داسې يوه معامله به د قرارداد موضوع نه شي

جوړولې چې د پاکستان په يوه علاقه کښې د

اختيار لرونکي عدالت د غور لاندې وي.

زما عرض دا دے جناب! چي دا وخت دَ خان عبدالغفار خان دَ گرفتاری او قید معاملہ پہ ہبش یو عدالت کنبی ہم زہر غور نہ دہ، لہ دے وجہ نہ دَ ضابطہ نمبر ۲۳ دَ شق نمبر ۲ لاندی زما دَ التواء تحریک نہ راہی. دَ دے ضابطی دَ درہم شق مطابق:

(۳) قرارداد چي دَ کوم وزارت سرہ تعلق لری، دَ ہغی انچارج وزیر بہ دَ دے وپاندی کولو نہ سمدستی پس پہ دے قرارداد یا دَ دے پہ یوہ برخہ پہ دے بنیاد اعتراض کولے شی چي دا دَ مفاد عامہ دپارہ نقصان لرونکے دے.

نو جناب صدر! دَ ذکر شوو تولو ضابطو اثر زما دَ التواء پہ تحریک نہ پربوخی. دَ دے نہ پس کہ قائمہ قوانینو تہ رجوع وکرے شی نو دَ متعلقہ کتاب صفحہ ۱۲ او ۱۴ باندی بہ تاسو تہ قانون نمبر ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ بنکارہ شی. پہ دے کنبی ۲۱ قانون دَ تحریک التواء دَ وپاندی کولو دپارہ دَ اجازت غوبستو دَ متعلقہ میعاد متعلق دے....

صدر مجلس: دا سوالونہ غیر متعلقہ دی. پہ کومہ نکتہ چي تاسو ما مطمئن کول غواری، ہغہ دا دہ چي دَ دے معاملی دَ مرکزی حکومت سرہ خہ تعلق دے؟

جناب دھرندراناتھ دتہ: جناب! چونکی دَ متعلقہ شرطونو اثر زما پہ تجویز کری تحریک نہ پربوخی خکہ نوزہ دَ دے وپاندی کولو حق لرم. خصوصاً پہ دے وجہ ہم چي خان عبدالغفار خان دَ دے ایوان ممبر دے او دے دَ فرتتیر کرائمز رپگولپشنز لاندی گرفتار شوے دے.

خواجہ شہاب الدین (وزیر داخلہ و وزیر برائے

آبادڪاري و پناه گزين): جناب! زما په دي تحريك اعتراض دے
خڪه چي دا موضوع په بنيادي توگه د مركزي حكومت سره تعلق نه
لري. د حوالي دپاره زه هغه شق پيش كول غواړم، كوم چي زما معزز
ملگري پيش كړو يعني شق نمبر ۱۲. زما معزز ملگري يو هونسيار
وكيل دے او له دي وجي هغوي په ډېره اساني ووي چي شق نمبر
۱۲ د شق نمبر ۲۳ سره تړلے دے خو زما اشاره دلته شق نمبر ۲۳ ته
نه بلكي د شق نمبر ۲۲ وړومي برخي ته ده چي:

«صدر مجلس اختيار لري چي هغه د قرارداد نوټس په خپل
ميعاد كښي دننه څه وخت چي غواړي پوره يا د هغي يوه برخه په دي
بنياد رد كوله شي چي د هغي تعلق په بنيادي توگه د حكومت
پاكستان سره نه وي.»

چونكي هم داسي ده، له دي وجي د تحريك د وړاندي كولو
اجازت نه شي وركېدے. د شق نمبر ۲۲ اطلاق دلته كېږي خكه چي
تحريك د يوې داسي معاملي په حقله دے چي د هغي بنيادي تعلق
د مركزي حكومت سره نه دے. د سرحد حكومت د يو داسي (قانون
لندي) قدم پورته كړے دے چي د مركزي حكومت له اړخه هغه
وخت جوړ شوے وه كله چي دغه صوبه د مركز لاندې وه. بيا هم دا
وخت هغه د يو صوبائي قانون حيثيت لري او په هغي عمل درآمد
كول صوبائي صوابديد دے. د مركز سره د دي هېڅ بنيادي تعلق
نشته. زما گزارش دا دے چي د شق نمبر ۱۲ د كوم مطابق چي:
«تحريك په يوه داسي موضوع پكار نه دے چي په كومه قرارداد نه
شي پيش كېدے.» د شق نمبر ۲۲ ماتحت دے د كوم مطابق چي
صدر مجلس د مركزي حكومت سره د تعلق نه لرلو په بنياد د يو

قرار داد تجویز مسترد کولے شی. زما گزارش دا دے چي دا تحریک
دی د وړاندې کولو دپاره منظور نه کرے شی.

جناب لیاقت علی خان (وزیر اعظم و وزیر دفاع): معزز وزیر داخله

صاحب چي څه و فرمائیل زه په هغې کښې لږه اضافه کول غواړم. د

تجویز کړي تحریک د پېش کولو خواهشمند ممبر د دي تحریک د

قابل بحث کېدو دپاره دوه جوازونه وړاندې کړل. اول دا چي خان

عبدالغفار خان د دي ایوان یو معزز غړی دے. جناب صدر ازمونږ

دي معزز ملگري ته به یقیناً دا علم وي چي که د دي ایوان په غړو

کښې څوک یو جرم وکړي نو د دي ملک د یو عام وگړي په شان به

هغه گرفتارولے شی او سزا به ورکولے شی. البته که په ایوان کښې

معززو غړو ته په دي لږ کښې بعضې مراعات د قانون له مخې

ورکړي شی نو بیا جدا خبره ده نو د معزز ملگري په دي دلیل کښې

هېڅ وزن نشته. دویمه وجه دوي دا بیان کړه چي د کوم قانون لاندې

خان عبدالغفار خان په حراست کښې ساتلے شوے دے، هغه

چونکي د مرکزي حکومت منظور کرے قانون دے ځکه نو د دي

معاملې تعلق د مرکزي حکومت سره جوړېږي. زمونږ معزز ملگري

ته دي معلومه وي چي کله دا قانون منظور شوے وه نو هغه وخت په

دغه صوبه کښې د قانون سازی قابل حکومت موجود نه وه. له دي

وجې نه دا قانون مرکزي حکومت جوړ کړے وه. لکه چي ووئيلي شو

چي هغه وخت د صوبه سرحد دپاره قانون سازی ممکنه نه وه. بیا هم

اوس د صوبه سرحد له جانب په دي قانون عمل درآمد د مرکزي

حکومت د کنترول نه بغير کولے شی. دا تحریک د یو داسې اقدام

سره تعلق لري چي هغه صوبائي حکومت کرے دے. له دي وجې نه

زه هم د معزز ملگري دي خبرې سره متفق یم چي دا معامله د کومي

په حقله چي د التواء تحریک دپاره په دي ایوان کښې تجویز پېش

شومے دے دَ مرکزي حکومت سره بنيادي تعلق خو لري خبره ده،
هېڅ قسم تعلق هم نه لري.

جناب دهرندرانانته: جناب! که دَ داسي تحريک التواء په
صوبائي اسمبلي کښي دَ پيش کولو کوشش وشو نو هلته دا سوال
راپورته کېدے شي چې خان عبدالغفار خان خو دَ صوبائي اسمبلي
غرمے نه دے. له دې وجې نه زه دا په دې بنياد په دې ايوان کښي دَ
پيش کولو اجازت غواړم چې خان عبدالغفار خان دَ دې ايوان يو
معزز غرمے دے. که دا تحريک دَ بحث دپاره دلته منظور نه کرے
شو نو اخر زه به چرته ځم.

صدر مجلس: دَ دته صاحب بيان کرې خبرې دَ زير نظر موضوع سره
هېڅ تړون نه لري. مونږ دلته په دې خبره غور کوو چې ايا داسي
قسمه يو تحريک به صوبائي مجلس قانون ساز کښي باجوازه وي
او که نه. دا قسمه سوال که په صوبائي مجلس کښي اوچت هم کرے
شي نو هلته به دَ بحث بنيادي نکته دا وي چې متعلقه سره دَ
مرکزي اسمبلي غرمے دے که دَ صوبائي مقنني، يا دَ يوې مقنني
غرمے دے يا نه، بلکې هلته به دَ داسي تحريکونو باره کښي فېصله
دَ نورو عواملو دَ لاندې کولے شي.

په هر حال تر څو چې دَ دې مجوزه تحريک تعلق دے نو دا
واضحه شوي ده چې مرکزي حکومت دَ خان عبدالغفار خان دَ
گرفتاري او قېد سره هېڅ تعلق نه لري. زه افسوس کوم چې دا
تحريک په دې ايوان کښي نه شي پېش کېدے، زه دَ دې دَ اجازت
ورکولو نه معذرت کوم.

د صدر مجلس دياره

د خان عبدالغفار خان پيغام

خان عبدالغفار خان: جناب نائب صدر مجلس! د کتوتی د دې تحریک پېش کولو نه زما مقصد دا دے چې زه معزز ایوان ته د پاکستان د انتظامیې باره کښې څه ووئیلې شم. زما د دې نه قطعاً دا مقصد نه دے چې د پاکستان په حکومت تنقید وکړم یا د هغوي خامی په نخبه کړم. زما دا خواهش دے چې زه په هغو غلطو لږه رڼا واچوم او د هغې د ختمولو کوشش وکړم چې د دې حکومت بعضې اهلکارو او بعضې غېر سرکاري خلقو زما خلاف خورې کړې دي.

د ټولو نه اول په ما دا الزام لگولې شي چې زه او زما جماعت د پاکستان دشمنان دي او دوي ملک ټوکړې ټوکړې کول او تباہ کول غواړي. زه بحث کول نه غواړم خو دومره ضرور وایم چې په دې معامله ماته په خپله صوبه کښې چرته هم موقع په لاس راغلي ده نو ما پرې ښه رڼا اچولې ده. د دې باوجود د پاکستان بعضې ذمه وار کسان تر اوسه په دې حقله د تذبذب ښکار دي چې ایا زه د دې ملک دوست یم که دشمن؟ هغوي دا گڼي چې زه دا ملک تباہ کول غواړم. هغوي د دې خبرې نه انکار نه شي کولې چې زه کله کله داسې غلط فهمیو د لري کولو کوشش کوم. هغوي ته دا هم معلومه ده چې کله هم ماته په خپله صوبه کښې خلقو ته د تقریر کولو موقع راکړې شوي ده نو ما هغوي ته صفا وئیلی دي چې زما دیا تدارانه رایې دا وه چې هندوستان دې تقسیم نه شي. لکه چې اوس مونږ

ٽولو وليدل چي په زرگونو نه بلڪي په لكونو خوانان، بوډاگان، ماشومان او بنځي د دي په نتيجه کښي قتل شو. زه اعتراف کوم چي زه د هندوستان د تقسيم په حق کښي نه وم خو اوس چي هرکله دا تقسيم شوه دے نو د دي سره متعلق تنازعه هم ختمه شوه. ما د هندوستان د تقسيم خلاف ډېر تقريرونه کړي وو خو سوال دا دے چي زما خبره چا واورېده هم او که نه؟ مونږ په صوبه سرحد کښي مسلم ليگي حکومت ته وئيلي وو چي مونږ به دوي له د حکومت کولو موقع ورکوو خو کومه رويه چي دي حکومت د پښتنو سره وچلوله، هغه ډېره ناقابل برداشت وه. خلق به ماله راتلل او زما نه به ئي د مستقبل باره کښي د لائحه عمل پوښتنه کوله چي زه راروان وخت کښي څه کول غواړم ځکه چي د پاکستان له خوا کوم قسمه حالات تخليق کړي شوي وو، هغه زمونږ دپاره قابل برداشت نه وو. دوي وائي چي دا کوم خلق دي؟ مونږ خو هغه خلق يو چي د پېرنگي په شان د طاقتور قوم مقابله مو کړې ده، چا چي مونږ لوتلو. ما هغوي پوه کړل چي اوس د پېرنگيانو د حکومت په شان حال نه دے. اوس سوال بيل دے. د پېرنگيانو حکومت يو خارجي حکومت وه خو اوس د مسلمانانو خپل حکومت جوړ شوه دے. ما د پاکستان حکومت ته بيا بيا ووي چي مونږ تاسو له د حکومت کولو پوره پوره موقع درکوو. دلته قوم اندروني توگه باندي يو خلفشار پله بوتللي شي ځکه چي د جنگ خوښو دا خيال وه چي جدوجهد څنگه مخ په وړاندي ځي نو قوم پرستانه او وطن پرستانه جذباتيت به پرې غالب راځي او دغسې به د حکومت تعميري کار ودرېږي. ماته د دي خطري احساس ډېر مخکښي شوه وه. زما په حقله چي ستاسو رايي هر څنگه وي؟ خو حقيقت دا دے چي زه د تعمير سره مينه لرونکي انسان يم. تخريب سره زما هېڅ کار نشته. دغه شان زه د

نظرياتو نه زيات په عمل يقين لرم. كه تاسو زما ژوند مطالعه كړئ نو پوه به شئ چې ما خپل ژوند د ملك او قوم د ترقۍ او بڼېگري دپاره وقف كړې دے. زه دلته دا هم وئيل غواړم چې خدائي خدمتگار تحريك يو سماجي تحريك وه سياسي نه وه. د دې تحريك د سياسي كولو ذمه وار پېرنګيان دي چا چې مونږ د كانګرس سره وتړلو. زه دا خبره صرف دلته نه كوم بلکې ما دا خبره د ډېرو لويو لويو پېرنګيانو عهد پدارانو په مخکښې كړې ده ځكه چې ما له الله پاك همت راكړې دے.

په مونږ دا الزام لگولې شي چې دا خدائي خدمتگار د هندوانو غلامان دي مونږ د تعميري كارونو دپاره حكومت كولو ته نه پرېږدي ځكه چې د تعميري كار تسلسل په ملك كښې د امن سره تړلې دے. زمونږ رويه د دوي دپاره اعلانيه دا وه چې كه د پاكستان حكومت زمونږ د ملك او زمونږ د خلقو دپاره كار كوي نو خدائي خدمتگار به ئې ملگري وي. زه دلته دا خبره تکراروم چې زه د پاكستان تباهي نه غواړم. تباهي زه د هيچا نه غواړم، نه د هندو، نه د مسلمان، نه د سرحد، نه د پنجاب، نه د بنگال او نه د سندھ. فائده صرف او صرف په تعمير كښې ده. زه تاسو ته ابغه بېغه خبره كوم چې زه به په تباه كاري كښې د هيچا ملگرې نه يم. كه تاسو څه تعميري مقاصد لرئ، كه تاسو د ملك او قوم دپاره تعميري كار كول غواړئ، صرف په خبرو نه بلکې په عملي توگه نو زه د دې معزز ايوان په مخکښې دا اعلان كوم چې زه او زما خلق به ستاسو په خدمت كښې حاضر وي.

د تېرو اوو مياشتو نه زما د پاكستان انتظاميې ته پام دے، دوي كښې او پېرنګيانو كښې ما هېڅ يو څيز مختلف ونه ليدو. كېدے شي زه په غلطه يم خو عام تاثر دا دے. زه يواځې دا نه

وايم. تاسو لار شي او د غريبانو نه پوښتنه وکړئ نو زما د دې خبرې
تصديق به وشي. کېدې شي تاسو د طاقت په زور د هغوي اواز
اوچتېدو ته پرې نه ږدئ خو ياد ولرئ چې طاقت او جبر پائيدار نه
وي. په وقتي توگه جبر نه کار اخستې شي خو که تاسو خلق د زور
لاندي ساتئ نو د هغوي په زړونو کې به ستاسو خلاف نفرت پېدا
کېږي. دا پرېږدئ. نن د پېرنگي د دور نه زيات کرپشن کېږي.
ممکنه ده چې ستاسو زما په نيت شک وي خو زما په تقرير کې
تخريب نشته. زه دلته د يو دوست په توگه راغلي يم. کوم حقائق چې
زه تاسو ته مخې ته ږدم، په دې لړ غور وکړئ. که دا تاسو ته د
پاکستان د پاره فائده مند ښکاره شو نو دا به ښه خبره وي گني نو د
ردی توکری ته ئې وغورځوئ.

مونږ د پېرنگيانو خلاف جنگ ولي وکړو؟ ځکه چې مونږ
هغوي د دې خاورې نه وېستل غوښتل او په خپل ملک خپله
حکمراني ترلاسه کړو. مونږ د پېرنگيانو نه خو وطن واپس واخستو
خو نن مونږ گورو چې د ورومبي نه په زيات شمېر کې د بهر نه
پېرنگيان راغوښتې شي. که سرحد وي که قبائلي علاقې هر ځای د
بدقسمتي نه هغه زړې پاليسي او هغې زړې طريقې روانې دي.
مونږ ته هېڅ بدلون په نظر نه راځي. دا زه ډېر په افسوس وايم چې
زمونږ هندوانو وروڼو چرته هم په خپلو صوبو کې پېرنگي گورنر نه
دې جوړ کړې بلکې هلته خو صرف سړي نه يوه ښځه هم گورنر نه
جوړه شوې ده نو ولي دلته بنگال او پنجاب صوبو کې هېڅ يو
داسې مسلمان نه وه چې زمونږ گورنر جوړ کړې شوې وي. زه ډېر
افسوس سره وايم چې کوم پېرنگيان مونږ د ملک نه وېستي وو، هم
هغوي راوستې شي او زمونږ په سرونو کې ښولې شي. ايا دا اسلامي
اخوت دې؟ آيا دې ته مونږ ورورولي وئيلې شو؟ دا اسلامي

پاکستان دے. د انتظامیہ صرف دا یو نقص نہ دے. یو بل نقص ته هم اشاره کول ضروري دي او هغه دا چي آرڊيننس او قوانين هم په هغه زړه طريقه جاري کولے شي. کومه خبره چي ما ته ډېر تکليف رسوي هغه دا ده چي سرکاري اعلاميې په هغه ژبه او لهجه کښي جاري کېږي چي پېرنگيانو رائج کړې وه. که پېرنگي حکومت دروغ وئيل نو هغه خو د بهر نه راغله وه او د هغه د راتللو غرض زمونږ خبر بښگره نه وه. هغه خو خپلو فائدو پسې راغله وه. د هغوي نه ماته اوس بېخي شکايت نشته خو د پاکستان نه راته سخت شکايت دے چي دا زمونږ خپل حکومت دے او دا خلق هم زمونږ خپل خلق دي. مونږ له د پېرنگيانو چلونه او فرېبونه پرېښودل پکار دي. که مونږ په دې طريقو عمل پېرا پاتي شو نو ياد ولړي چي دا ملک چي مونږ په ډېرو سختو او تکليفونو حاصل کړے دے، به زمونږ د لاس نه وځي.

زه يوه بله خبره هم کول غواړم. ما باندي دا الزام لگولے شي چي زه په خپله صوبه کښي په خلقو کښي د جدا قوميت او صوبائيت احساسات رابېداروم. زمونږ پښتنو دپاره دا دواړه څيزونه بېخي نا آشنا دي. مونږ ته پته نشته چي صوبائيت څه ته وائي؟ زما خپله تجربه د صوبائيت په حقله دا ده چي د پښتنو په دې کښي هېڅ وجود نشته. تاسو د سندھ مثال واخلئ، ولي دا هلته صوبائيت مونږ تخليق کړے دے؟ سوال دا دے چي صوبائيت څنگه پېدا کېږي؟ کېدے شي تاسو د مذهب په نوم تر يو وخت پورې خلق گمراه وساتي خو د دې نه پس د يوې اوږدې مودې دپاره دا څيز برقرار ساتل به ستاسو دپاره ممکن نه وي. دا يو عارضي څيز دے او غېر مستحکم هم دے. زه دا پوښتنه کول غواړم چي دا حالات چا پېدا کړي دي او ولي؟ د علت او معلول تعلق يو قدرتي قانون دے.

دَ عِلت نه بغير هېڅ شے وجود نه شي موندے. مطلب دا چې داسې حالات په خپله نه راپيدا کېږي.

جناب لياقت علي خان (وزير اعظم و وزير دفاع): دا راپيدا کړي شوي دي.

خان عبدالغفار خان: زه دا وئيل غواړم چې څومره تاسو دا معامله اوږدوي د ډومره به ناخوشگواړي پيدا کېږي. زه خبره ترخول نه غواړم. تاسو زما د فطرت نه واقف يئ. زه تقريرونه نه کوم خو نن په وړومبي ځل لگيا يم، تقرير کوم او زما مقصد صرف دا دے چې زما د دې خيالونو نه تاسو خبر شئ چې تر اوسه ترې تاسو نه وي خبر. زه په دې معامله کې نور ژور نه ځم. سنډه کې صوبائيت ولې دے؟ ايا دا پښتنو پيدا کړے دے؟ کله چې وزير اعظم صاحب پېښور ته راغله وه نو زموږ مسلم ليگيانو وروڼو دوي ته هغه خبره وکړه کومه چې موږ کوو خو وزير اعظم صاحب ووي چې زه د خپل نه تر چټاگانگ پورې ټول مسلمانان متحد کول غواړم. نوبل اړخ ته تاسو ته په دې اعتراض ولې دے؟ چې پېرنگيانو پښتانه ټوکړې ټوکړې ووي، هغه بيا متحد شي او مستحکم شي. دا څنگه د اسلام خلاف ده؟ که تاسو د پښتنو د يو مضبوط او مستحکم رياست په جوړولو کې موږ سره مدد وکړئ نو دا به د چا طاقت وي؟

جناب غضنفر علي خان وزير برائے ابادکاري و پناه گزين): دا د اسلام خلاف دي.

ملک فيروز خان نون (مغربي پنجاب مسلم): او تاسو به د افغانستان سره شامل شئ.

خان عبدالغفار خان: زه تاسو ته صفا وائيم چي مونڙو د افغانستان په
خائے صرف تاسو سره شاملېدے شو، ستاسو دعويٰ په مونڙو زياته
قوي ده.

په پښتنو مختلف الزامونه لگولے شي کله وائي چي دوي د
هندوانو په شان دي او بل طرف ته هغه خلق چي د اسلام سره هېڅ
تعلق نه لري هغوي ته مسلمانان وائي. څومره لويه الميه ده. دا
جواب ورکول ناگزير بنسکاري. هندوستان کښي دا وخت يو بيل هندو
حکومت قائم دے او پاکستان کښي هم د مسلمانانو حکمراني ده.
زمونږ بنگاليان وروڼه مونږ نه د زرو ميلو په فاصله پراته دي خو د
دي باوجود هغوي سره مونږ په اتحاد اوسېدل ممکن دي نو مونږ
هغه پښتانه وروڼه چي مونږ سره دومره نژدې اوسي څوک چي
پېرنگيانو د خپلو مفادو دپاره تقسيم کړي وو ځکه چي هغوي ته د
پښتنو د يووالي نه خطر ده، خو تاسو ته د پښتنو نه څه خطر ده؟
پېرنگي خود خپلو خود غرضه مقصدونو د حصول دپاره دلته
حکمراني له راغلي وه، هغوي په مونږ کښي نفاق پيدا کړو لېکن
تاسو خو مونږ وروڼه يي تاسو ته زمونږ نه څه ويره کېدے شي؟

جناب لياقت علي خان: مهرباني به وي د خپلي خبري لږ وضاحت
وکړئ.

خان عبدالغفار خان: نن زه تاسو ته وائيم چي زمونږ د پتېانستان مطلب
څه دے؟ تاسو ته پته ده چي د سنڌه اوسېدونکو ته سنڌهيان وئيلے
شي او دغه شان د پنجاب او بنگال اوسېدونکي ته بالترتيب
پنجابيان او بنگاليان وئيلے شي. دغه شان زمونږ شمالي مغربي
سرحدي صوبه ده. دلته اوسېدونکي مونږ ټول يو قوم يو او دا زمونږ
خاوره ده. مونږ هم غواړو چي زمونږ د وطن د نوم نه دي خلقو ته پته

ولگي چي دلته پښتانه اوسي. ولي د اسلامي احكاماتو لاندې داسې خواهش كول گناه ده؟

جناب اياقت علي خان: پټان د يوې خاورې نوم دے كه د يوې برادري؟

خان عبدالغفار خان: پټان د يوې سماجي ډلې نوم دے. مونږ به د خپلې خاورې نوم پښتونستان ږدو. دلته زه دا خبره واضحه كول غواړم چي د هند خلق مونږ ته پټهان وائي او د فارس خلق راته افغان وائي. زمونږ اصلي نوم پښتون دے. مونږ له پښتونستان پكار دے او مونږ غواړو چي ډيورنډ لائن د هغې غاړې پښتانه هم په يو ځائ په پښتونستان كښي راغونډ كړي شي. تاسو په دې لړ كښي مونږ سره امداد وكړئ. كه تاسو دې ته غبر اسلامي وايئ نوزه وايم چي دا عين اسلام دے. كه تاسو دا گڼئ چي دې سره به پاكستان كمزور شي نوزه تاسو ته وايم چي د يوې بيلې سياسي اكاډمي قائمولو سره به پاكستان چرې هم نه كمزور كېږي بلكي نور تقويت او استحكام به مومي. اكثر تكليفونه او مشكلات د بداعتمادي په وجه وي خو په اعتماد دغه مشكلات حل كېد شي. حكومتونه په اعتماد چلولي شي په بداعتمادي نه.

نائب صدر مجلس: نن د جمعې ورځ ده مونږ به خپل اجلاس دولس نيمې بجې ختموو. معزز غړي د خپل مقرر وخت نه زيات وخت اخستے دے. بيا هم زه دوي له نور وخت وركول غواړم. ايا معزز ممبر به تر دولس نيمو بجو پورې خپل تقرير ختم كړي؟

خان عبدالغفار خان: او جي، زه به د مقرر شوي وخت پورې خپل تقرير ختم كړم.

يوه بله خبره هم شته چي خلق مونڙ له په مسلم ليگ کښي د شاملېدو دعوتونه راکوي. زما خيال دے چي مسلم ليگ خپل فرض تر سره کړل. د هغه مقصد او د هغه هلې ځلې صرف د دې دپاره وي چي پاکستان حاصل کړي نو پاکستان خو تر لاسه شو. زما مطلب دا دے چي هر کله پاکستان جوړ شه نو د مسلم ليگ ضرورت پاتي نه شه. زمونږ په ملک کښي اوس نور جماعتونه پکار دي. په اقتصادي بنيادونو يو جماعت جوړول پکار دي چي پکښي ټول شامل شي چي حزب اختلاف پاتي نه شي. په اقتصادي بنيادونو دا جماعت ځکه جوړول پکار دي چي زمونږ دا موجوده اختلافات د دې په ذريعه حل کېدے شي او د دې نه پس که زمونږ په مينځ کښي اختلافات پيدا شي نو مونږ به دغې جماعت سره کښېنو او دغه اختلافات به هواروو. اسلام يو داسې مذهب دے چي مونږ ته د ډېر لويې تحمل او صبر درس راکوي. کله چي مونږ يو بل سره د خيالاتو تبادلې کوو نو لازماً به يو بل سره د ډېر تحمل نه کار اخلو. دا نه چي زه د چا مخالفت شروع کړم چي د دة زما د نقطه نظر سره اتفاق نشته. چونکې وخت محدود دے له دې وجې نه زه صرف د يوې خبرې نشاندې کوم او دې سره خپل تقرير ختموم. پاکستان يو غريب ملک دے، سوال دا دے چي يو غريب ملک حکومت څنگه وچلوي؟ د مثال په طور که زه غريب يم نو ماله څه کول پکار دي؟ مناسب به څه وي؟ دا چي زه د خپل څادر سره پښي وغزوم يا بيا په ظاهره د مالدارو په شان طرز خپل کړم؟ هرکله چي دا ومنلے شي چي پاکستان يو غريب ملک دے نو د دې د حکومت طرز سرمايه دارانه بېخي پکار نه دے. د اميرانه شان نه پرهېز پکار دے. تاسو محصولات نافذول غواړئ نو ضرور نافذ کړئ خو د خدائے دپاره د غريبانو حالت د نظر لاندې وساتئ. خو سوال بيا هم هغه دے چي

مونڙ له ډ خپلو وسائلو دننه اوسېدل پکار دي يا ډ مالدارو په شان ژوند اختيارول ضروري دي. دا رياست مونڙ څنگه چلولي شو؟ ډ دي دپاره مونڙ له طريقه کار لټول پکار دي. زمونږ په وړاندې ډ قرون اولي ډ پېش روانو مثالونه موجود دي. يعني لاره زمونږ مخې ته ده مونږ له پرې تلل پکار دي. زمونږ عظيمو قائدينو چې کوم اسلامي سلطنت قائم کړې وه، صرف درې تنه وو. ډ دغو قائدينو اخلاق، کردار او ډ قرباني او همدردۍ جذبي خپلولو بغير مونږ ډ پاکستان نه يو عظيم سلطنت نه شو جوړولې. ډ حضرت علي رضي الله عنه ډ نامې نه تاسو ټول واقف يئ، هغوي چې څه هم کړي دي نو ډ اسلام او خلقو دپاره ئې کړي دي. ډ هغوي هر عمل په اصولو بنا وه. يو ځل ئې خپل يو دشمن له دې وجې پرېښې وه چې هسې نه ډ دده په وژلو کښې زما ډ ذاتي خفگان دخل وي. زمونږ جذبه داسې پکار ده.

بيا ډ حضرت ابوبکر رضي الله عنه مثال وگورئ. ډ خليفه جوړېدو نه مخکښې ډ دوي هر يو عمل ډ مسلمانانو ډ ښېگړې دپاره وه. ډ خليفه په توگه دوي ځان له يوه ډېره معمولي وظيفه مقرر کړې وه او باقي مسلمانانو له ئې يو برابر رقم مقرر کړې وه. په اسلام يو الزام ډ عدم مساوات لگولې شي خو دوي عملاً دا ثابته کړې وه چې اسلام ډ ټولو انسانانو ډ ژوند ډ ضرورياتو په يو شان والي يقين لري. انسان غريب وي که مالدار ډ هغه ډ ژوند ضروريات يو رنگ وي، اولاد ډ ټولو کېرې ځکه نو ضروريات هم ډ ټولو وي. داسې نه وي لکه چې تاسو وايئ چې ستاسو ضروريات زيات دي او زمونږ کم. تاسو دا هم نه شئ وئيلې چې ډ غريب بنده ډ مالداره کېدو هېڅ امکان نه وي ځکه چې امکانات ټول ډ مالدارو دپاره وي. ډ دي ټولو خبرو تعلق ثقافت او تهذيب سره دے او په دې سلسله کې هېڅ تفریق پکار نه دے. چونکې بدني ضروريات ډ

ٽولو يو شان دي، له دي وڃي نه وظيفي هم ډ ٽولو دپاره يو شان مقررول پڪار دي. ډ حضرت عمر فاروق رضي الله عنه معامله هم داسي وه. تاسو ته به علم وي چي ڪه يو غريب هم په هغوي نڪته چيني ڪري ده نو ډ هغي خواب ڪنبي هغوي خاموشي سره ډ هغه خبره اور بدلې ده او چي ڪله هغه خپله خبره ختمه ڪري ده نو بيا ئي ډ اصل حقيقت نه خبر ڪري ډ ډ او حوصله افزائي ئي ورله ڪري ده. ډ داسي انسان په قيادت او رهنمائي ڪنبي مسلمان چري هم گمراه ڪيډ ډ نه شي ڪه تاسو هم دي اخلاقي اقدارو له ترقي ور ڪري نو ستاسو سلطنت به هم دغه شان مضبوط وي. ڪله چي هغوي خليفه جوړ ڪري شو او ډ هغوي ډ تنخواه سوال راپورته شو نو هغوي خپله دا فېصله وکړه چي زه ډ مسلمانانو خادم یم او زما تنخواه دومره پڪار ده، څومره چي ډ مديني ډ يو عام مزدور اجرت وي. له دي وڃي نه زه وايم چي ڪه پاکستان غريب ډ نو مونږ له دا حکومت په دي اصولو چلول پڪار دي. دا ملک ډ ډ چا؟ دا زمونږ ډ ډ او ڪه دي غريب وي نو مونږ به دي ډ يو غريب ملک په شان چلوو او چي سبا راته خوشحالي نصيب شي نو مونږ به ئي بيا په شاهانه طريقه هم وچلوو. خو زه تاسو ته دا وئيل غواړم چي دا وخت کوم عادتونه او اقدار مونږ خپل ڪري دي دا به چري هم مونږ خوشحالي پله ور نه ولي. مونږ به دا زري طور طريقي پرېږدو او ډ قرون اولي اسلامي طرز به خپلوو. مونږ ډ دي زور نظام مخالفت صرف له دي وڃي نه ڪوو چي دا مونږ له پېرنگيانو را ڪري ډ ډ بلڪي ډ دي ډ مخالفت اصل وجه دا ده چي دا هر څه ډ اسلام په نوم کولې شي او ډ دي اجازت مونږ نه شو ور کولې. ڪه ډ پاکستان حکومت په اسلامي خطونو وچلېدو نو زه به يقيناً ډ دي حمايت کوم. ډ پاکستان دپاره زما تصور دا ډ ډ چي دي يو ازاد پاکستان وي. مونږ غواړو چي په

دي دَيو مخصوص ڊلي يا مخصوص تن حق نه وي بلڪي دَ تولو اوسيدونكو پري يو شان حق وي. دَ دي ملك دَ ازادي نه دَ خوندي اخستو حق دي دَ دي وطن تولا اوسيدونكو ته حاصل وي، په خائي دَ دي چي يو خوتنه ئي استحصال کوي. مونږ غوارو چي دَ دي ملك حکومت دَ عوامو په لاس کيني وي. تر کومي چي دَ ماهرينو تعلق دَ نو هغه مونږ دَ امريکي او برطانيي نه هم راغوبنتي شو خو چي کله سوال دَ اختياراتو وي نوزة دا نه شم منلي چي پاڪستان دَ قابلو او اهل خلقو نه محروم دَ. ما اور بدلي دي چي په نوکرو کيني خني داسي پيرنگيان برقرار ساتلي شوي دي او نور ورله راغوبنتي شي. زة به لازماً دا وایم چي دا کار دَ پاڪستان په مفادو کيني نه دَ.

نائب صدر مجلس: دَ ايوان کارروائي دَ سبا يوولسو بجو پوري ملتوي کولے شي.

دَ اسمبلي کارروائي دَ خالي دَ ورخي يعني شپڙم مارچ 1948 سحر يوولسو بجو پوري ملتوي کري شو.

دَ پاكستان دَ دستور سازي اسمبلي

تقریر ونه

25 مارچ 1954ء

خان عبدالغفار خان: جناب صدر! زه ڊهري خبري کونکي سياسي مقرر نه يم خو اوس اوس يو معزز غري دَ پښتونستان په حواله څه داسي خبري وکړي چې هغي زه په څه وئيلو مجبور کړم.

جناب من! ماته محسوسېږي چې معزز غري يا خود دي معاملې متعلق څه علم نه لري او يا بيا عمداً په دي حقله يو غلط تاثر تخليقول غواړي. تاسو ته به ياد وي چې په دي ايوان کښي يو ځل جناب لياقت علي خان په دي باره کښي زما نه پوښتلي وو چې ما ډپر په وضاحت سره ځواب ورکړم وه. د لياقت علي خان صاحب سوال دا وه چې د پښتونستان نه زما اصل مراد څه دے؟ ما هغه ته وئيلي وو چې وئيلے شي چې مونږ پاكستان کښي پينځه وروڼه اوسو يعني سنڌ، پنجاب، بلوچستان، بنگال او مونږ. زمونږ د باقي څلورو وارو وروڼو نومونه شته. چرته چې هغوي اوسي د هغي خاوري يو نوم شته. د مثال په توگه بنگال د يوي سيمي نوم دے او ټولو ته پته ده چې هلته بنگاليان اوسي. دغه شان چې څوک هم د پنجاب نوم واخلي نو بنده پوه شي چې د هغي خاوري ذکر کولے شي، چرته چې پنجابيان اوسي. څوک هم چې د سنڌ نوم واخلي نو اورېدونکي پوه شي چې دا د سنڌيانو د وطن نامه ده. دغه شان زمونږ سيمه هم ده خود هغي هېڅ نوم نشته. زمونږ د خاوري باره

کڻي ڇه تصور د چا په ذهن کڻي تر هغي نه شي جوړيدے تر څو چي د هغي سيمي خپل نوم نه وي. له دي وجي زه وايم چي زمونږ د علاقي دي يو خپل بامعني نوم وي چي دا پته تري لگي چي دا د پښتنو سيمه ده. خبره صرف دومره ده خو زه حيران يم چي دومره يو معقول سرے هم د پيش نه پشم خان جوړوي. لږ سوچ وکړي چي د يو څيز باره کڻي د علم حاصلولو بغير په هغي بحث کولو او هغه په غلط انداز کڻي پيش کولو او د هغي مذمت کولو باندي تاسو زمونږ اعتماد حاصلوي او که بائلي؟ ما څو ځله وئيلي دي چي تاسو له په مونږ اعتماد کول پکار دي لکه چي په نورو څلورو وروڼو ئي کوي. که تاسو په مونږ اعتماد ونه کړو او زمونږ سره مو دا سلوک جاري وساتلو نو حالات به د دي نه زيات خراب شي. زما په خيال کڻي چي کوم خلق په دي لهجه کڻي خبري کوي، داسي پروپگنډي کوي او پرېس له داسي بيانونه ورکوي، د هغوي مقصد زمونږ او زمونږ د څلورو وروڼو ترمينځ تعلقات خرابول دي.

جناب! زه يو وار بيا دا وئيل غواړم چي زمونږ د خاوري يو نوم پکار دے. په دي نکته تاسو ښه په سنجيدگي غور وکړي. کومو خلقو ته چي زمونږ د دي مطالبې په باب له معلومات نشته، په دي ايوان کڻي په هغي د بحث کولو او پرېس کڻي د بيان بازو کولو په ځان دي مونږ له راشي. دغه شان ځني اخبارونه هم په دي حقله غلط فهمي پيدا کوي او خوروي. که د دوي په دي حقله څه شکوک او شبهات وي نو ما له دي راشي او ما نه دي پوښتنه وکړي چي د پښتونستان نه زما څه مراد دي؟ په دي لږ کڻي زه د دوي د شکونو لري کولو دپاره هر وخت تيار يم. زه دا خبره دوباره کول غواړم چي تاسو له پکار دي چي په مونږ اعتماد وکړي. که تاسو په مونږ اعتماد وکړي نو زمونږ مرسته او تعاون او مينه به تاسو ته حاصله

وي کومه چي به د پاکستان د عظمت، طاقت او استحکام باعث جوړېږي. هن که تاسو په مونږ اعتماد ونه کړو نو د دې نتيجه به ډېره په گرانه تسلي بخش راووي.

د جمعې ورځ درېم ستمبر 1954ء

خان عبدالغفار خان: جناب! زه په دې موضوع د څه اوږد تقرير کولو دپاره نه يم راپاڅېدلې ځکه چې په دې موضوع مخکښې ډېر څه وئيلي شوي دي. زه صرف د دې وئيلو دپاره راپاڅېدم چې بنگال کښې کوم تباه کونکې سېلاب راغلي دے، هغې سره به مونږ څه کوو او د هغه ځائ د بنگاليانو وروڼو امداد به څنگه کوو؟ د دې سېلاب د تباهۍ نه د بچ کېدو دپاره به مونږ عملي اقدامات کوو. زما تجويز دا دے چې د مغربي پاکستان خلقو له پکار دي چې په دې سخت وخت کښې د مشرقي پاکستان د وروڼو امداد وکړي. دا خبره اکثر کولې شي چې د مشرقي او مغربي پاکستان خلق دي يو بل ته رانژدې کړې شي او په دې لړ کښې کوششونه هم وشو. که مونږ دا وخت د مشرقي پاکستان د وروڼو خدمت ته ورمخکښې شو نو زما يقين دے چې دا مقصد به تر لاسه کړو. په دې حواله ماته د فارسي يو شعر را ياد شو:

دوست آن باشد که گيرد دست دوست

در پریشان حالی و درماندگی

په انگرېزي کښې ئې مطلب دے A Friend in need is a friend indeed تر څو پورې چې زما د ذات تعلق دے نو زه به صرف دومره ووايم چې تاسو ته پته ده چې خدائي خدمتگارو په تېرو وختونو کښې هم ډېر زيات سماجي کارونه کړي او اوس هم مونږ د

بنگاليانو وروڻو د مدد کولو دپاره سخت بېتابه يو. مونږ هلته ډاکټران او رضاکار او نور سماجي کارکنان لېږل غواړو چې زموږ د بنگاليانو وروڻو طبي او نور مختلف قسمه امداد وکړي. که حکومت مونږ له اجازت راکوي نو زه دا وایم چې مونږ د دې کار پوره پوره اهليت لرو.

زما دويم تجويز هم لږ واورئ. په دې ايوان کښې د دې نه بهر او پرېس کښې خلق د اسلام، اسلامي حکومت او اسلامي جمهوري باره کښې ډېرې خبرې کوي. زه تاسو ته د اسلامي حکومت يو مثال وړاندې کوم. تاسو به تاريخ کښې لوستئ وي چې يو ځل په مدينه او د هغې په خواوشا کښې قات راغئ. دا د حضرت عمر فاروق رضي الله عنه د خلافت زمانه وه. هغوي په خپله هم خوراک پرېښود او قسم ئې وخوړو چې تر څو پورې دې خلقو ته خوراک په لاس نه وي ورغلي نو زه به ډوډۍ نه خورم. نو زه په دې ايوان کښې تاسو ته دا تجويز وړاندې کوم چې زموږ گورنر جنرل، وزيران او د دستور سازي اسمبلۍ غړي او اعلي سرکاري عهد بدار که ډوډۍ پرېښودئ نه شي نو د هغې مقدار کښې خو کمه راوستئ شي کنه او دغه شان چې کومې پېسې بچ شي نو هغه به د بنگاليانو وروڻو امداد له ولېږو. که مونږ کوشش وکړو نو دا لوتلې آفت چې په مونږ راغلي د دې سره مخ کېدئ شو.

جناب اکشې کمار داس (مشرقي پاکستان جنرل): جناب صدر! نن مونږ د هغې آفت متعلق خبرې کوو، کوم چې په بنگاليانو راغلي د دې جناب! دا آفت په اصل کښې په ټول قوم راغلي د دې ځکه چې دې آفت د ملک تقريباً نيمه ابادي په ولقه کښې اخستې ده. د دنيا په کوم قوم هم حتمي چې جنگ سره مخامخ شوم وي، په هغوي هم داسې لومړې آفت نه د دې راغلي. کوم نقصانونه او تباهي چې د

مشرقي پاڪستان خلقو برداشت ڪري، هغه چريءَ ۾ جنگ لڙي وڃي هن ڀي ڇا نه ڏي راغلي. دا وخت ۾ مشرقي پاڪستان خلق چي ڀي ڪومو حالتو ڪنبي اوسي ڏهغي بيان ممڪن نه ڏي. ڀي ڪوم حال ڪنبي چي ڏ مشرقي پاڪستان خلور ڄلوبيست ملينه خلق دا وخت ڏ تباهي سره مخ ڏي، ڏهغي ڄوڪ تصور هن نه شي ڪولي. دا لاد تباهي شروع ده، ڏ ڏي نه بدتر حالات لاراروان ڏي. ڪلهه چي اوبه ڪوزي شي نو ڏ خلقو مشڪلات او ٽڪليفونه به نور هن زيات شي. ڀي ڏي ٽڪليفونو ڪنبي ڏ شل فيصده نه تر پنڄوس فيصده اضافو ممڪن ده چي راشي.

جناب! مونڙ دلته دا منو چي ڏ مشرقي پاڪستان ڀي خلقو ڪنبي مزاحمتي قوت او برداشت زيات ڏي. مونڙ ڏهغي ڏ ڏي خصوصيت ستائنه ڪوو خو جناب! ڏ مزاحمت هن يو حد مقرر وي دا خلق به تر ڪومه مزاحمت ڪوي؟ ڪه ڏ ڏوي ڀي وخت امداد ونه ڪري شو نو ڏ قدرت سره مقابله به ڏوي اخر تر ڪومه ڪوي؟ ڏ مشرقي پاڪستان خلق دا وخت ڏ مرگ او ژوند ڀي ڪشمڪش ڪنبي راڳر ڏي. ورڃ او شپه دغه خلق ڏ خپل مال اسباب، اولاد، ڄاروو او ڏ خپلو بچو باره ڪنبي سوچونه ڪوي ڪوم چي اوبو وري ڏي. لڙ ڏهغي ڀي حالت سوچ وڪري. هلته داسي حاملي مپندي وي چي بچي ئي راوري ڏي او دا وخت ڀي اوبو ڪنبي ژوند ڪوي چي ڀي سر ئي بي ڏ آسمان نه بل سبور ڏي نشته. اوبه اوس ڏهغي ٽڪونه ده. ڏي حالتو ته هن وگوري او بيا ڏ مرڪزي حڪومت ڏ ڏوي ڏپاره صرف ڏوهه ڏپر ش يا پينڄهه ڏپر ش لڪه روپي عطيه. ايا دا پيسي ڏهغي ڏپاره ڪافي ڏي؟

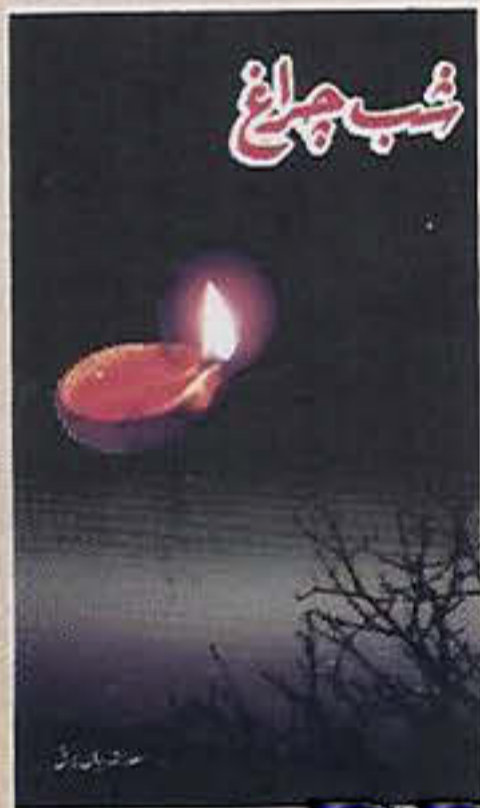
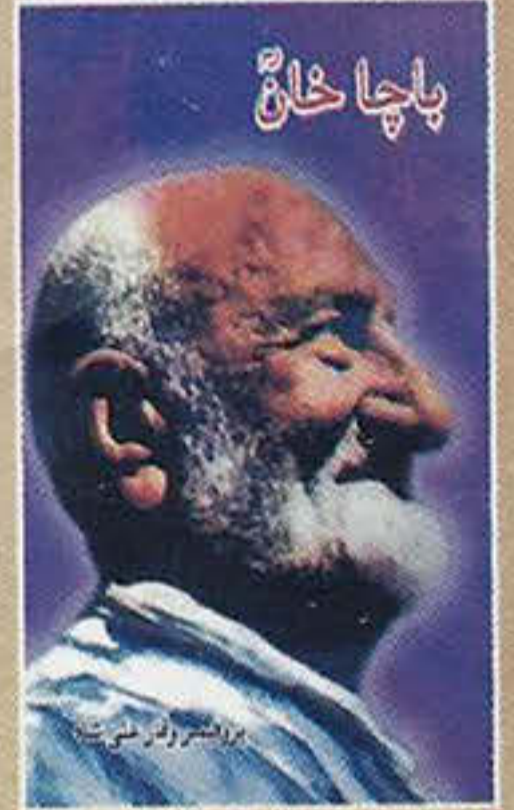
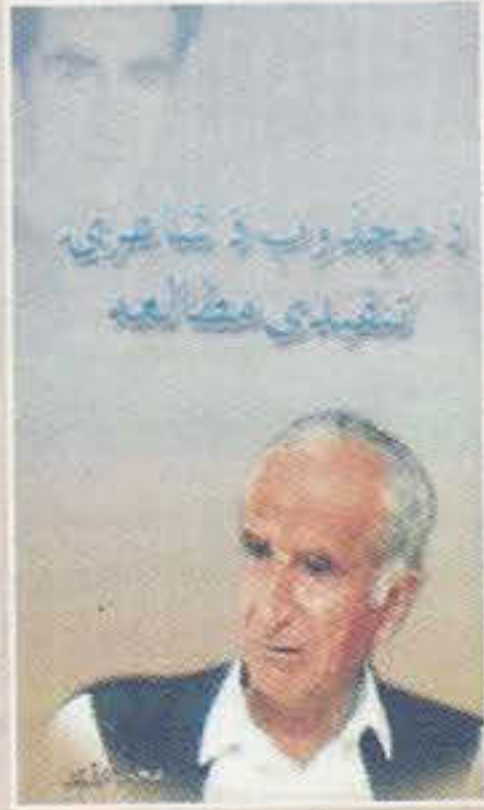
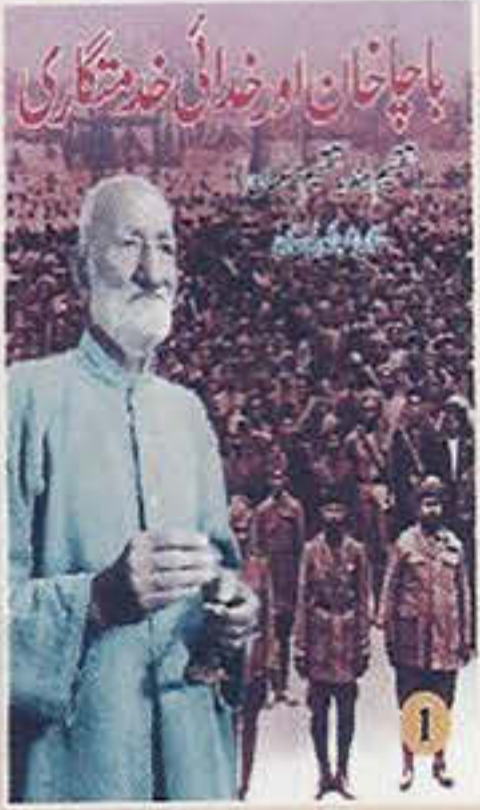
جناب! دا ڄهه ڀي شروعات نه ڏي. ڏ قومونو ڏ بچ ڪولو ڏپاره ڪرورونه خرچ ڪول پڪار وي ڄڪه چي ڪه يو قوم بچ نه شي نو بيا

حڪومتي خزانہ ڪنبي ڊ ڪروڙونو ڀرتو روپو فائده ڇهه ڏهه؟ چي ڊ
ملڪ نيمه برخه ڊ تباهي سره مخ ڏهه نو په خزانہ ڪنبي ڊ ڪروڙونو ڇهه
ضرورت ڏهه؟ جناب! زما ڊپاره ڏا خبره ڊپره تڪليف ور ڪونڪي ڏهه
چي ڪرزي حڪومت صرف پينڇهه ڊپرش لڪه روپي. تراوسه لڀرلي
ڏي. جناب! ڊ مشرقي پاڪستان انتظام ڏا وخت ڊ ڪرزي لاس ڪنبي
ڏهه، له ڏي وڃي نه ڏهغوي ڊ بچ ڪولو ڏمه واري هم ڊ ڪرزي
حڪومت ڏهه. ڪرزي حڪومت ڏهغه ڇائڻ ڏ خلقو ڏ حفاظت، دفاع او
مستقبل ڏمه وار ڏهه. ڊ ڪرزي حڪومت له اڀرڻه مشرقي بنگال له
صرف پينڇهه ڊپرش لڪه روپي. امداد ور ڪول يو قسم له ٿوڇي ڏي.
ماته ڏاسي ٻڪاري چي زمونڙ وزير اعظم صاحب په ڏي پوهيدلو
ڪنبي بيخي ناکامه شو ڏهه چي ڊ مشرقي بنگال خلق ڊ ڪومو
تڪليفونو سره مخ ڏي.

جناب! مونڙ دلته په يو قومي آفت بحث ڪو ڏا ايوان ڏ
غرو حاضري ته وگوري چي ڊپره زياته ڪمه ڏهه. ڏ شرم خبره ڏهه چي ڏ
يو قومي آفت په موضوع ڏ خبرو په وخت ڏا ايوان حاضري دومره ڪمه
وي. پڪار ڏهه چي مونڙ په ڏي خبره ڇان پوه ڪرو چي ڏا وخت ڏ نيم
پاڪستان آبادي ڏ خطري سره مخ ڏهه. لڙ ڏ خلقو حالت ته وگوري چي
هغوي ڇنگه ڙوند ڪوي؟ مونڙ خپله هم ليدلي ڏي او اخبارونو ڪنبي
هم رپورٽونه راڃي چي ڊ مشرقي بنگال خلق ڏ تپرو اوو ڪالو نه خپل
ڪورونه نه شي جوڙول ڇڪه چي هغوي سره بانس او ڏ مرمت نور
سامان نشته. بانس ڏا پاڪستاني علاقي نه بهر په لوئي مقدار ڪنبي
پيدا ڪڀري خو زمونڙ خلق ڏ ڪستم ڏ مشڪلاتو له وڃي ڏهغوي ڏ
حاصلولو نه قاصره ڏي. ڏ پينڇهه سوه C.1 شيتونو نه علاوه ما
ليدلي ڏي چي هندوستان ڇو لڪه بانسونو ور ڪولو ته تيار ڏهه خو
صرف په دغې هم ڪار نه ڪڀري. مونڙ له به نور بانس او ڏ ڇاروو

دياره بوس پکار وي، دا د تپيرا او اسام په رياستونو کښې ډېر
زيات وي. مونږ له به د هندوستان نه نور امداد اخستل پکار وي. دا
ټول څيزونه به مونږ له د هندوستان نه اخستل وي. امریکه زموږ
امداد کوي، لکسمبرگ مو مدد کوي، سعودي راسره لاس کوي.
دغه شان د دنيا څو نور ملکونه هم مونږ سره مرسته کوي بيا هم
مونږ ته د نور امداد سخت ضرورت دے. مونږ له دا ټول څيزونه
پکار دي چې غريب خلق خپلې جونگرې جوړې کړې شي. دا ټول
څيزونه په مشرقي پاکستان کښې نشته. هلته داسې خلق دي چې
هغوي د اوسپنې څادرونه نه شي اخستے.

Publications of Baacha Khan Research Center

PDFBOOKSFREE.PK

